

Brez naslova.

Zložil dr. L. Lénard.

Hiti brez naslova
v širni božji svet,
pesen moja nova,
moje grede cvet!

Jasna, pestra vesen
bliža se z neba,
hiti, moja pesen,
hiti iz srca!

Solnce kjer zahaja
v sinji ocean
in iz morja vstaja
zjutraj novi dan!

V prsih teh gojil te
z lastno sem krvjó,
čestokrat pojil te
s svojo sem solzó.

Plavaj čez daljave
božjega svetá,
plavaj čez planjave
širnega morjá!

Kjer nebeška cesta
gre čez sinji svod
in v neznana mesta
pelje nova pot!

V srcu ti si spala
mного dolgih let,
v sanjah se zibala,
kakor v popju cvet.

Leti, kjer obzorje
se dotika gor,
kjer razliva v morje
se nebeški zor!

Zgini v dalji črni,
kjer je zemlje kraj,
nikdar več ne vrni,
k meni se nazaj!

Cesta.

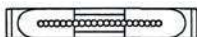
Zložil Vekoslav Remec.

Prek polja molčečega cesta gre
naproti solncu večernemu —
bogve li v nesrečo in v gorje,
li k sreči, k veselju prešernemu?

Potujejo... in ne morejo stran
od kraja, kjer so vklejnene,
in nikdar ne pridejo v pravljčni dan,
kamor želje so njih namenjene.

Visoke topoli so ob njej,
ki tiho premišlujejo
in v mislih zro po cesti naprej
in bogvekam potujejo.

Kot one zre v daljo molčeč trubadur
po cesti vabeči, uglajeni —
bdi v srcu pod težo mu mračnih ur
želj tisoč v bolesti pritajeni.

Pozaba.

Zložil dr. L. Lénard.

Kar sem pretrpel v onih dneh,
ne boste zvedeli nikdar!
Naj vse pregne tenek smeh,
kaj bi vam pravil, kaj vam mar?

Nasmeh je moj tako tenák
in rahel kakor pajčolan;
le mrzel dih, udar lahak —
in vsa bolest privré na dan!

Pustite plaho mojo bol,
na dnu srcá spi rahlo naj!
V življenju trpel sem dovolj,
kaj bi to klicali nazaj! —

